

Добро дѣте.

Въ всѣки градъ и село има много родители, които оставятъ дѣцата си въ кѣщи, а тѣ ходятъ на работа по полето. Често тѣзи родители се завръщатъ вечеръ късно, капнали отъ работа. Дѣто се сложатъ—тамъ оставатъ, дѣто легнатъ—тамъ осѣмватъ. Най-голѣмата грижа за тѣхъ е полската работа. И добръ правятъ. По-край тежката си работа тѣ сѣ щастливи съ своитѣ дѣца.

Драгомирчо е дѣте на такива работни родители. До като билъ малъкъ, майката и бащата слѣдъ полската си работа трѣбало да уреждатъ още много домашни работи. Най-послѣ трѣбало да нахранятъ и приспятъ Драгомирча. Като по-отрасналъ Драгомирчо, взелъ да помни какви работи имало още недосвършени въ кѣщи. Веднажъ си рекълъ: *„Да ли не мога и азъ да помогна нѣщо на мама и татя!“*

Безъ да мисли много-много, той полека прѣнесълъ при огнището потрѣбнитѣ дърва за вечерята. На другата вечеръ донесълъ и едно мѣнче съ вода. На третията вечеръ извършилъ друга работа и така продължавалъ, до като родители тѣ му почнали да заварятъ всичко наредено въ кѣщи.

Каква радостъ изпитвали родителитѣ!

Тѣ нѣмали вече никаква грижа за домашнитѣ си работи.

Не се минало много, ето че Драгомирчо почналъ да помага и въ полскитѣ работи. Една сутринъ родителитѣ му излѣзли много рано, като